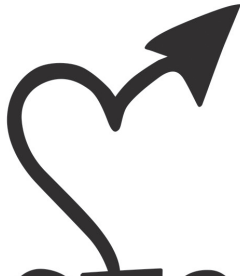

**ATOSTOGOS
SU
VELNIU**

ATOSTOGOS SU VELNIU

ELIZABETH O'ROARK

Iš anglų kalbos vertė
Indrė Kairytė

Sofoklis

VILNIUS, 2026

Versta iš:
Elizabeth O'Roark,
*The Devil and The
Deep Blue Sea*,
Elizabeth O'Roark
Books, 2022

Šį leidinį draudžiama atgaminti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn.

Draudžiama šį kūrinį, esantį bibliotekose, mokymo įstaigose, muziejuose arba archyvuose, mokslinių tyrimų ar asmeninių studijų tikslais atgaminti, viešai skelbti ar padaryti visiems prieinamą kompiuterių tinklais tam skirtuose terminaluose tų įstaigų patalpose.

Bibliografinė informacija pateikiama
Lietuvos integralios bibliotekų informacinės
sistemos (LIBIS) portale ibiblioteka.lt

ISBN 978-609-444-607-8

Copyright © 2022. THE DEVIL AND THE
DEEP BLUE SEA by Elizabeth O'Roark
The moral rights of the author have been asserted
© Indrė Kairytė, vertimas į lietuvių kalbą, 2026
© Audrius Arlauskas, dizainas, 2026
© Leidykla „Sofoklis“, 2026

Sallye'i Clark, šauniaisiai kelionių draugužei, apie kokią tik galėtų pasvajoti mergina. Ačiū, kad parodei, kaip gyvena kita žmonijos pusė.

1 DALIS

OAHU

„Daugelis ją vadina nuostabiausia iš visų salų,
tad praleisti nevalia.“

– Iš skyrelio „Oahu, šauniausias gyvenimo nuotykis“

DRIU

Sausio 21-oji

Meilės istorija primena kelionę autobusu. Galima vykti ekspresu – kelionė ilgai netruks, viskas bus aišku, jaudulio nepatirsite, bet tikslą pasieksite. Arba galite paversti kelionę tikra ekskursija. Daug kartų stabtelėsite, persėsite, aklos vilties vedini ieškosite ko nors stebuklingo.

Man nereikia *stebuklo*, nesu linkusi ir į aklą viltį, tačiau trylikos valandų skrydžio pasimatyti su buvusiu vaikinu nepavadinsi ir *ekspresu*.

Pro lėktuvo langą atsiveria Honolulu vaizdai – dešinėje dunkso dantytos Dajamond Hedo uolos, driekiasi balto smėlio plotai, teliūškuoja mėlyniausias kada nors regėtas vanduo.

Atvažiuok į Havajus, Siksas paragino po to nutikimo, iš šlovės viršūnės nubloškusio mane į gėdos liūną. *Tegu agentai visą tą reikalą pateikia kaip nuovargį*.

Jis, tas mano buvusysis, moka įtikinėti. Geriausia draugė Talė jį veikiau pavadintų *oportunistu*. Tiesą pasakius, panau-dojo būtent šį žodį. Kita vertus, jos lūkesčiai vyrams gerokai viršija manusius.

Tad štai aš, kenčianti nuo miego trūkumo, svirduliuoju iš lėktuvo į ryškią saulėkaitą ir tvankų orą pasirengusi suteikti Siksui dar vieną šansą. Mėginu nepaisyti šio pasiūlymo *kabliuko*, atskleisto tik tada, kai trauktis nebegalėjau: atstogauti kartu vyksta ir jo šeima.

– Štai ir ji! – pasigirsta šūksmas ir Sikso mama Betė kaipmat spraudžiasi pro žmones skubėdama manęs apkabinti – galėtum pamanyti, esu jos seniai prarasta duktė, o ne vos vieną kartą sutikta buvusi sūnaus mergina.

Sutiktuvės tikrai malonios, bet man būtinai reikia nusitraukti gobtuvą. Šiame oro uoste neveikia oro kondicionierius, o gal manoma, kad dvidešimt devyni laipsniai yra *maloni* temperatūra.

– Mes atskridome kiek anksčiau, – pasakoja *vis dar* mane apkabinusi Betė. – Pamanėme: *gal palaukti Driu?*

– Juokinga, – netikėtai pasigirsta niūrus balsas, surakinantis man skrandį, – galėtum pamanyti, kad ji nežinia kas susiuvo, tad susitraukė. – Nepamenu, kad viskas būtų klostęsi šitaip.

Keliiu akis aukštyn, tada dar aukščiau, kol galiausiai išvystu Džošuos Beilio, Sikso brolio, veidą. Iškilęs virš savo motinos it Mirties šešėlis. Metro devyniasdešimt penkių centimetrų piktai dėbsantis vyras. Mudviejų žvilgsniams susitikus abu sutartinai susiraukiame. Džošuos akyse matyti pasibjaurėjimas ir sykiu vertinimas. Taip į žmogų žiūri puoselėdamas viltį, kad nužudžius pavyks inscenizuoti nelaimingą atsitikimą.

– Prakaituoji, – meta Džošua, ranka persibraukdamas šviesiai rudus plaukus.

Žmonių gebėjimą perkaitus atsivėsinti jis sugeba pateikti kaip asmeninę ydą.

– O tu atrodai it pasiruošęs dalyvauti finansų patarėjų suvažiavime, – atkertu, leisdama žvilgsniui kilti nuo rusvai žalsvų kelnų iki tvarkingai išlygintų marškinių.

Dievulėliau, koks moksluikas. Tačiau karštas moksluikas.

Jei karma egzistuotų, Džošas atrodytų bjauriai, tačiau realybėje naivesnes moteris jo žvilgsnis pavergia – švelniai žydras akys taip dailiai dera prie tamsių blakstienų, kad nė neatrodo tikros. Vyro veido forma tobula, o apatinė lūpa vilioja savo putlumu. Žinoma, jei tokie dalykėliai tave domina. Be to,

Džoša yra neįtikėtinai aukštas, plačiaapetis ir raumeningas – tokio vyruko nepraleisi pro akis.

Vėlgi... Jei tave tokios savybės traukia.

Džoša pasisuka į tartum iš marmuro išskaptuotą šviesiaplaukę už savęs.

– Sloun, juk prisimeni *Driu*, – mane pristato it merginą, užnuodijusią vandenį miestelio šulinyje... ar pasikėsinusią pavogti šeimos sidabrą. Regis, nuoširdžiai tuo tiki.

Kaip įmanoma, kad jiedu iki šiol kartu? Drauge dirbo Somalyje, bet pernai vasarą Sloun grįžo į Atlantą. Ji pernelyg santūri seksui telefonu. Veikiausiai vietoje seksualių nuogo kūno nuotraukų siunčia iliustracijas, kaip atrodo kiaušintakiai.

Ji ištiesia man ranką su nepriekaištingu manikiūru, dirbtinai šypteli. Atkreipiu dėmesį, kad jos palaidinė nesusiglamžiusi ir net po tokio pat ilgo, kaip manasis, skrydžio, yra kuo sausiausia. Įsivaizduoju, kad tai vienas privalumų esant iš dalies gyvate – kūno temperatūra laikosi žema.

– Užjaučiu dėl Džoelio, – taria mergina.

Sumirksiu. Visų pirma, buvau pamiršusi, jog Sikso šeima iki šiol vadina jį nekenčiamu tikruoju vardu. Antra, kur, po paraliais, tas vyrukas, prieš kelias dienas man paskambinęs ir prisiekinėjęs, kad pasikeitė?

Mėginu apsidairyti pašnekovams už nugarų. Esu metro šešiasdešimt septynių centimetrų ūgio, bet jie visi tokie sumautai aukšti, kad nieko nematau.

– *Ką?*

Džošas su Sloun susižvalgo, bendrauja be žodžių. Širdis ritasi į kulnus.

– Rašiau tau žinutę, – įsiterpia Betė. – Gal neišsisiuntė. Ak, velniava. Išties, neišsisiuntė. Oro uostuose ryšys visada prastas.

Betė raukosi, pradeda keisti nustatymus telefone, regis, vis dar viliasi išsiųsti žinutę. Abejoju, ar dabar tai būtų itin naujinga.

– Jis areštinėje, – kuo abejingiausiu balsu paaiškina Džoša.

Išgąstingai nusijuokiu. Atsigrūdau į kitą pasaulio pusę atostogauti su Sikso šeima, *bet ne pačiu Siksu*. Padėtis pernelyg absurdiškai siaubinga, kad galėtų būti tikra.

– *Kq?*

– Tai tik didžiulis nesusipratimas, – užtikrina Betė, kol Džoša varto akis. – Tokijo oro uoste grupės narius patikrino. Vienas iš jų krepšyje turėjo šiek tiek marihuanos, tad suimti visi. Advokatas tvirtina, kad rytoj Džoelis jau bus paleistas už užstatą, o visą reikalą pavyks sutvarkyti per tris dienas.

Dėbsau į Betę. Negali būti, kad man sako būtent tai – jog užstrigau atostogose su pensinio amžiaus pora, sutikta tik *kartą*, ir dviem nekenčiamais žmonėmis. Vienas jų, manydamas, kad negirdžiu, mamai pasiūlė mano viešnagės metu paslėpti sidabrinius stalo įrankius.

Vis dėlto niekas nesijuokia, o Betė gūžiasi. Jei pokštautų, vargu, ar atrodytų tokia sunerimusi.

Žvilgteliu už savęs, tartum egzistuočių būdas sugrįžti į lėktuvą, kol Beiliai dar manęs nepamatė. Tam reikėtų persikelti į praeitį, o kelionių laiku kol kas dar nesu įvaldžiusi.

Žybteli fotoaparato blykstė, Džošo žvilgsnis šauna ta kryptimi. Sukasi galvos, renkasi minia. Kalti nelemti plaukai. Mano veidas rytų europietėms būdingų bruožų, Niujorke matomų, kur beapisuktum, – aukšti skruostikauliai, pūstos lūpos – bet ilgi platinos atspalvio plaukai mane nuolatos išduoda. Vėl užsimaukšlinu gobtuvą, bet jau per vėlu... Jei tik žmonės sužino, jog esi oro uoste, kova pralaimėta.

– Verčiau eikime, – žvilgsniu narstydamas patalpą paragina Džošas. – Kas nors palaikykite Driu už rankutės, kad jos nesutryptų normalaus ūgio žmonės.

– Nustatyta koreliacija tarp itin aukšto ūgio ir ankstyvos mirties, – atšaunu, atkragindama galvą, kad galėčiau pažvelgti jam į akis.

Džoša kilsteli antakį.

– Kalbi apie Marfano sindromą. O tavo balsas skamba viltingai.

– Jei tik toks sindromas galėtų pasireikšti nesugadindamas kelionės.

Matau, kaip virpteli vyro lūpos, bet nepasijuntu pergalingai. Man regis, jis nudžiunga kaskart žmonėms paminėjus mirtį.

PRO MINIĄ prasiskiname kelią iki bagažo atidavimo skyriaus, kur laukia Džimas Beilis, Sikso tėvas. Priešingai nei žmona, jis nekalbus ir, ačiū Dievui, nelinkęs glėbesčiuotis. Uždeda ranką man ant peties, linkteli ir prieš apsupant miniai dar spėja pasiteirauti, kaip atrodo mano lagaminas.

Įtikinėjau save, kad čia apsaugininkų neprireiks. Vos penkios minutės atostogų, ir jau abejoju šiuo sprendimu. Telefonai iškelti į orą, esu filmuojama. Man priešais akis mosuojama įvairiausiaisiais objektais, kuriuos turėčiau pasirašyti – kelionės bilietu, atversta knyga, picerijos „Sbarro“ kvitu, ranka. Jaučiu pirmuosius atslenkančios panikos ženklus – nugara teka prakaitas, krūtinėje daužosi širdis, atrodo, kad tuoj uždusiu.

– Ar Amsterdame buvai labai apgirtusi? – iš minios nuskaamba šauksmas, kitas žmogus teiraujasi, ar čia atskridau gydytis reabilitacijos klinikoje.

Dabar jau beveik visi pasaulyje yra matę vaizdelį, kaip nusiritu nuo scenos. „Išpūdingas Driu šuolis!“ – tokia buvo *The Daily Mail* antraštė. Kaip sumanu. Per kelias valandas buvo prikurta gifų, memų, vaizdo įrašų tiktoke. Negali tvirtinti pasiekęs tikrąją šlovę, kol nesuvieniji pasaulio pasijuokti iš tavo asmeninės krizės.

Miniai vis augant žengteliu ataturpsta, bet žmonės braunasi artyn. Darosi pernelyg tvanku kvėpuoti. Jau manau pasiduosianti panikai, kai mano žastą suima ranka. Džošua tempia mane iš minios it traukdamas iš galingos vandenyno bangos.

Neabejoju vėliau vėl pajusianti jam neapykantą, bet šią akimirką, kai gena mane iki laukiančio autobusiuko, atrodo, kad niekada nieko šitaip nemylėjau.

Automobilio durims atsilapojus neriu vidun. Mus vėl apsupa žmonės, dabar filmuoja automobilį. Na... Kas norėtų žiūrėti tokį vaizdo įrašą? *Ar rodžiau tau taksi, kuriame sėdėjo Driu Vilson?* – vėliau teiraisis draugų. Tie draugai, jei turi bent lašelį sveiko proto, atkirs: *Kodėl, po velnių, tai turėtų sudominti? Kam filmavai taksi išorę?*

Sėdžiu pačiame autobusiuko gale, o tai toli gražu nėra ideali vieta – mane lengvai užsupa, – bet nėra laiko visus persodinti.

Automobilis truktelėjęs atsiplėšia nuo šaligatvio. Stambi rusvai žalsvomis kelnėmis aptraukta Džošuos šlaunis spaudžiasi prie manosios. Jis erzinančiai maloniai kvepia. Aromatas primena muilą ir viliojančiai *vyrišką* odą. Akivaizdu, kad pernelyg ilgai gyvenau be sekso, jei tokioje situacijoje paveikė Džošo odos kvapas. Jis atskrido čia visą kelią iš Somalio. Ar neturėtų atsiduoti lėktuvu ir prakaitu, kaip aš?

Betė pradeda iš savo kelionių knygos skaityti apie Oahu. Ar nuo žmogaus balso gali supykinti? Rodosi, kad nuo jos kalbėjimo būtent taip ir nutinka. Pro netoliese esančias ventiliacijos groteles plūstančio oro neįjuntu. It šuo prispaudžiu veidą prie lango.

– Teigiama, kad sveikatos apsaugos sritis čia puikiai išvystyta, – praneša Betė. – Viena geriausių visoje šalyje.

Nenučiuokiu, kodėl šitai sumanė perskaityti balsu. Suprantama, automobilyje sėdi trys gydytojai – Džimas, Sloun ir Džošas, – bet šis faktas įdomumu galėtų varžytis su *štai tas taksi automobilis, kuriame sėdėjo Driu Vilson*.

– Ar tuoj apsigvems? – pasiteirauja Džošas.

Kaip *tariato* gydytojo, balsas pernelyg pasibaisėjęs. Neapleidžia įtarimai: jis veikiau primena vyruką, pasamdytą dronu nušluoti nuo žemės paviršiaus grupelę civilių.

Paviršutiniškai kvėpuoju pro nosį.

– Tikiuosi, kad ne. – Mano akys sminga į jo nešiojamojo kompiuterio krepšį. – Dėl viso pikto prasek kiek plačiau.

Džoša sugeba spinduliuoti dar stipresnę pasibjaurėjimą. Nemaniau, kad tai įmanoma.

– Automobilyje tave pykina, – pakomentuoja abejingu balsu. – Kodėl nieko nesakei?

– Nežinau, – atremiu. – Gal tai kaip nors susiję su mane besivaikiusių paauglių mergaičių būriu.

– Visai kaip tu, Džoši, – pakomentuoja Betė ir išsišiepusi atsigręžia į sūnų. Galėtum pamanyti, kad kuriam iš mūsų tai nuskambės kaip komplimentas. – Ji daro tai, kas tuo metu būtina.

Džošo akys narsto mane su pasišlykštėjimu.

– Esame kone dvyniai, – meta suraukdamas lūpas. Patylikais dar priduria: – Tik aš gyvenimui užsidirbu ne užpakalį kraipydamas.

– O aš su ką tik sutiktais žmonėmis nesielgiu kaip šunsnuokė, – sušnypščiu.

– Rodos, – kužda jis, – vargiai prisimeni mūsų pažinties dieną.

Sukandu dantis. Tąkart *įsties* pasiteiravau, ar yra baigęs vidurinę mokyklą. Tačiau ne aš savo mamai užsiminiau, kad jis galėtų pavogti sidabrinį stalo įrankius.

– Kišk galvą tarp kelių, – paragina Džošas. – Ir neapvemk mano kelnių.

Susilenkusi nukariu galvą žemyn, kaip paliepė daktaras Mandagasis.

Kol kas Havajai vargina labiau nei kasdienis gyvenimas.